

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 K 015657 14 K 2
Sarajevo, 04.12.2014. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Sarajevu u vijeću sastavljenom od sudije Ružić Jasenka kao predsjednika vijeća, sudija Šeta Altijane i Mrdović Fatime kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Bilić Fakete, u krivičnom predmetu protiv optuženog G.G. zbog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, nakon održanog glavnog i javnog pretresa dana 01.12.2014. godine u prisutnosti Kantonalnog tužioca Kantona Sarajevo Kešelj Anike, optuženog i njegovog branioca Karović Mustafe, advokata iz Sarajeva, dana 04.12.2014. godine donio je i javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

G.G., sin R. i majke N. rođene P., rođen ... godine u S., nastanjen u S. u ul. ..., elektrotehničar, zaposlen u društvu "ZOF", d.o.o. Sarajevo, ..., državljanin BiH, neoženjen, ranije neosuđivan, JMBG: ...

K R I V J E

Što je:

U periodu od 05.10.2007. godine do 13.03.2009. godine, u Sarajevu, obavljajući posao direktora u privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo, u cilju da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, iskoristio svoj službeni položaj, tako što je raspolagao novčanim sredstvima na transakcijskom računu navedenog privrednog društva broj: ... otvorenog kod "Raiffeisen Bank BiH" d.d. Sarajevo, putem naloga za gotovinsku isplatu na teret društva, navodeći kao svrhu isplate materijalni troškovi, topli obrok ili gotovina, podizao sukcesivno novac u ukupnom iznosu od 106.090,00 KM, pravdajući od toga utrošak sredstava u iznosu od 19.127,81 KM i to: u 2007. godini podigao novac u iznosu od 19.352,69 KM, pravdao 1.607,31 KM; u 2008. godini podigao novac u iznosu od 67.609,50 KM, pravdao 6.485,17 KM; u 2009. godini podigao novac u iznosu od 3.550,00 KM, pravdao 11.035,33 KM; dok je novac u iznosu od 86.962,19 KM zadržao za sebe, nepravdajući njegov utrošak i ne unoseći ga u blagajnu društva, a da bi od osnivača i vlasnika navedenog privrednog društva prikrrio stvarno stanje na transakcijskom računu, sačinjavao je izvode sa izmijenjenim sadržajem elektronskim putem zaprimljenog izvoda "Raiffeisen Bank BiH" d.d. Sarajevo koje je odlagao je i čuvao kao poslovnu dokumentaciju, na koji način je pričinio štetu privrednom društvu

“ZOF” d.o.o. Sarajevo u ukupnom iznosu od 86.962,19 KM, a sebi pribavio koristi u istom iznosu.

čime je počinio krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi st. 1. KZ FBiH.

Pa sud optuženog, na osnovu istog zakonskog propisa, primjenom čl. 42, 43, 49, 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH,

O S U Ď U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE I 3 (TRI) MJESECA.

Na osnovu člana 76. KZ FBiH optuženom se izriče mjera sigurnosti zabrane obavljanja zvanja, djelatnosti ili dužnosti vođenja poslova ili upravljanja u privrednim društvima ili poslovima, gdje može doći u doticaj sa imovinom ili raspolagati imovinom privrednih društava ili srodnih pravnih lica u trajanju od 2 (dvije) godine, računajući od pravosnažnosti presude.

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni “ZOF” d.o.o. Sarajevo se sa imovinsko-pravnim zahtjevom za naknadu štete upućuje na parnicu.

Na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi se obavezuje da naknadi troškove krivičnog postupka Kantonalnom tužilaštvu Kantona Sarajevo u iznosu od 1.000,00 KM i Kantonalnom sudu u Sarajevu u iznosu od 250,00 KM u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo Kantona Sarajevo podiglo je Optužnicu broj: T09 0 KTPO 0009433 09 od 31.05.2012. godine protiv optuženog G.G. optuživši ga da je počinio krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, u mjestu, u vremenu i na način opisan u izreci presude.

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 015657 12 K od 06.12.2013. godine optuženi G.G. je oglašen krivim zbog počinjenog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i 3 mjeseca.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 09 0 K 015657 14 Kž od 18.06.2014. godine, uvažena je žalba optuženog i njegovog branioca, pa je presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 015657 12 K od 06.12.2013. godine ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovljenom postupku, na glavnom pretresu 08.10.2014. godine, na osnovu člana 331 a. ZKP FBiH, sud je prihvatio provedene dokaze na ranijem glavnom pretresu, uz saglasnost stranaka. Pročitani su iskazi ranije saslušanih svjedoka optužbe O.Z. na glavnom pretresu 09.04.2013. godine, svjedoka P.P. na glavnom pretresu 23.04.2013. godine, vještaka finansijske struke Hodžić Abida na glavnom pretresu 23.04.2013. godine, te čitanjem Nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Hodžić Abida od 20.03.2012. godine. Na glavnom pretresu su pročitani materijalni dokazi tužilaštva: Rješenje o upisu u sudski registar od 12.04.2007. godine, karton deponovanih potpisa kod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ d 07.09.2007. godine, analitička kartica „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ za transakcijski račun pravnog lica „ZOF“ d.o.o. Sarajevo za period od 05.10.2007.-14.03.2009. godine uz ovjerenu fotokopiju naloga za gotovinsku isplatu u periodu 2007.-2009. godine, finansijska kartica firme „ZOF“-a d.o.o. Sarajevo za 2007. godinu uz priloge finansijskoj dokumentaciji koju je koristio vještak Abid Hodžić, finansijska dokumentacija firme „ZOF“-a d.o.o. Sarajevo za 2008. godinu sa priložima, finansijska kartica za 2009. godinu, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 15.12.2008. godine, izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 15.12.2008. godine, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 13.02.2009. godine, izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 13.02.2009. godine, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ od 10.02.2009. godine izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 10.02.2009. godine, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 06.02.2009. godine, te izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 06.02.2009. godine. Pročitani su Izvodi iz kaznene evidencije na ime G. G. od 01.08.2011. godine.

Svjedok O.Z., na glavnom pretresu 09.04.2013. godine kao svjedok optužbe, odgovarajući na pitanja kantonalne tužiteljice u direktnom ispitivanju je rekla da je ona bila vlasnik i direktor privrednog društva „ZOF“ d.o.o. Sarajevo od 13.11.1997. godine do odlaska u penziju 19.03.2007. godine. Sjedište društva je u Š... u Sarajevu, a njegova osnovna djelatnost je bila trgovina i usluge. Optuženi G.G. je u tom društvu radio od osnivanja kao knjigovođa, a od 2005. godine je postao njegov direktor nakon što se ona penzionisala. Nakon što je optuženog imenovala za direktora, on je zastupao interes firme dok je ona imala uvid u njeno poslovanje. Napomenula je da ona ima zdravstvene probleme 12 godina i poslije pretrpljenog moždanog udara počela je slabije da vidi. Kada je otišao knjigovođa P.P., optuženi G.G. je ostao sam u firmi kao njen direktor. Ona je počela primjećivati da se nešto dešava krajem 2008. godine. Saznala je tek 01.04.2009. godine kada je dobila izvode banke za period od septembra 2007. do kraja marta 2009. godine da je optuženi podizao pare iz firme i da je nakon toga pobjegao. Kada je optuženi napustio društvo „ZOF“, on se više nije javljao i isključio je mobitele. Ona o tome nije ništa znala, sve dok neki komitenti nisu tražili svoje papire za PDV. Onda je ona morala da sa komisijom da provali u prostor društva „ZOF“ i našli su samo neke izvode. Kada su joj izlistali izvode Raiffeisen banke, ona je vidjela da je optuženi podizao novac, a da ga nije pravdao. Ona je angažovala svoje prijatelje računovođe da pregledaju nađenu dokumentaciju, jer nije dobro vidjela, pa su oni opravdali dio troškova. Utvrdila je da je optuženi pozajmljivao novac od komitenata, te da je u banci podigao kredit od 10.000,00 KM, a nju potpisao kao jemca. Kad su optuženog počeli tražiti komitenti firme, ona ga je pitala o tome kako je mogao dignuti taj kredit. Optuženi joj je rekao da je on direktor i da je na to imao pravo. Ona sa optuženim nije razgovarala o razlozima zašto on dok je bio direktor nije pravdao podignuti novac kroz

blagajnu, jer to tada nije znala. Kada je dobila izvode iz „Raiffeisen Bank d.d. BiH“, ona je podnijela krivičnu prijavu protiv optuženog dana 10.06.2009. godine, jer je bila ljuta kad je vidjela šta je uradio. U firmi „ZOF“ nisu zatekli izvode banke. Pošto su izvodi firmi „ZOF“ dolazili preko interneta, optuženi ih je brisao i tada nije bilo ni jednog izvoda. Bili su neki izvodi koje je optuženi napravio i koji su bili izmjenjeni u odnosu na stvarno stanje, odnosno bili su potpuno drugačiji od onih što su dobili u „Raiffeisen Bank d.d. BiH“. Optuženi G.G. se i dalje vodi kao direktor „ZOF“-a, iako firma ne radi. Ona ga nije mogla odjaviti iz firme zato što nisu plaćeni doprinosi. U vrijeme dok je optuženi bio direktor, on nije platio doprinose za sebe i P.P. Postupanjem optuženog pričinjena je šteta preduzeću „ZOF“ od preko 87.000 KM. Svjedokinja je rekla da ju je banka zvala i tražila od nje da vrati kredit 10.000,00 KM, za koji ona nije ni znala. Kad su je zvali iz banke i rekli da će optuženog proganjati, ona je nazvala majku optuženog, koja je vratila kredit od 10.000,00 KM. Takođe, ona je dala jednom čovjeku 13.000,00 KM koji je tražio svoje pare. Svjedokinja se izjasnila u vezi postavljanja imovinskopravnog zahtjeva da ona nije oštećena, već firma „ZOF“. Ona je vlasnik te firme i njen osnivač, pa postavlja imovinsko pravni zahtjev za naknadu štete firmi „ZOF“, ali se ne može izjasniti o tačnom iznosu. Majka optuženog je vratila iznose od 13.000,00 KM, 10.000,00 KM i 7.000,00 KM, a to je ukupno 30.000,00 KM. Svjedokinja je rekla da može opredjeliti imovinskopravni zahtjev prema nalazu koji je uradio sudski vještak, koji je predmet optužnice, umanjen za vraćenih 30.000,00 KM. U unakrsnom ispitivanju branioca optuženog, svjedok O.Z. je rekla da je firma „ZOF“ bila mala firma, u kojoj je ostao da radi knjigovođa P.P., optuženi i još jedan momak. Ona je tada optuženom vjerovala i dok je radio bio je vrijedan. Iznos od oko 87.000,00 KM koji optuženi nije pravdao su bili čekovi na banci od poslovanja firme „ZOF“, koja se osim usluga računovodstva, bavila trgovinom i uslugama. Iznos od 87.000,00 KM nije bio čisti prihod firme. To su bile dvije pozajmice od 25.000,00 KM i 13.000,00 KM, te 10.000,00 KM kredita. Iznos od 87.000,00 KM je bio podignut na čekovima, pa u blagajni nije bilo ništa. Oni su u firmi obično podizali iz banke iznose od oko 500 ili 1.000 KM i to pravdali. Optuženi nije pravdao podizanje novca od septembra 2007. godine, tokom cijele 2008. godine, te tri mjeseca 2009. godine. Od strane optuženog podignut je i veći iznos od 87.000,00 KM, ali je ona pravdala dio nađenih računa i to provela kroz tu blagajnu, koju je rasteretila tih iznosa. Iznos od 87.000,00 KM je bio saldo blagajne dana 31.03.2009. godine. Kad je optuženi bio postavljen za direktora u martu 2007. godine do septembra te godine, on nije mogao podizati novac, već knjigovođa P.P. Podizane su manje sume novca za potrebe firme i za platu. P.P. je potpisivao virmane, jer je on bio jedini potpisnik pored nje, a on je sve račune rasknjižio. Nakon što je postavljen za direktora i kada je ostao sam u firmi, optuženi joj nije davao novac u kešu. Majka optuženog G.N. joj je vraćala novac, kao i K.H., jer je on bio jemac kod dizanja kredita za jednu mikrokreditnu organizaciju. Kad je G.G. postavljen za direktora, ona više nije dolazila u firmu i kontrolisala novčana kretanja. Tada je ona njemu vjerovala, a on joj je nabavljao i lijekove. G.G. je pobjegao iz firme 01.04.2009. godine i više se nije javljao, a ona je ušla u firmu kada su neki komitenti tražili obrasce za PDV. Sa njom su bili K.H. i njegov brat i sačinili su zapisnik o ulasku u firmu u kojoj su zatekli kaos. Vidjela je papire u vodi, sve je bilo pobacano i izmješano, pa im je trebalo četiri dana dok su vratili svim komitentima papire. U tome joj je pomagao P.P. i drugi ljudi koji su joj čitali dokumente. Knjigovođa P.P. je radio u firmi do 10.09.2007. godine, a optuženi je ostao sam u firmi kao njen direktor. Kad su ušli u firmu, računovođa Š.M. i još jedan svjedok su joj pomogli i popisali papire koje

su našli, a izvoda nije bilo. Završni račun firme nije ni pravljen. Ona sa optuženim nije kontaktirala četiri godine, a vidjela ga je prvi put u sudu. U momentu kada je G.G. napustio firmu, na računu firme nije bilo novca, jer ga je optuženi podigao. Komitenti firme su se njoj obraćali, pa je ona tri komitenta naknadno proknjižila za period 2007. do 2009. godine. Takođe, neki ljudi su tražili pare koje ona nije uopšte našla na izvodu. To je bilo u vrijeme kad je G.G. pobjegao 2009. godine, a on je jedini tada ostao u firmi. Ona mu je uručila otkaz, ali taj otkaz ništa nije vrijedio, jer ga nije mogla odjaviti iz firme. Na pitanja optuženog G.G. u unakrsnom ispitivanju, svjedok O.Z. je rekla da je on pobjegao 01.04.2009. godine, jer je otišao i isključio mobitele. Optuženi je imao jedini ključ od prostorija firme „ZOF“. Kad je ona ušla u firmu i kad su ljudi našli ugovore sa bankom, optuženi joj je objasnio da je imao pravo da uzme kredit i da nije ništa dao pod hipoteku. Kad je vidjela da je optuženi podigao dva kredita koja nikad nije pomenuo i kad je našla dva izvoda, vidjela da je račun blokiran, te kada su komitenti počeli dolaziti na njena vrata i vršiti na nju pritisak, ona je optuženom morala dati otkaz. Svjedokinja je rekla da ona nije provalila u prostorije firme „ZOF“, jer je njen vlasnik. Bravar je razvalio bravu, jer je optuženi jedini imao ključ. Ona je putem telefona zvala policiju i rekla da je direktor pobjegao i odnio ključ, a čovjek iz policije je rekao da ona mora doći lično zbog nestanka optuženog. U prostorijama firme je bilo sve razvaljeno i uništeno, a ona je mnogo toga pobacala.

Svjedok optužbe P.P. na glavnom pretresu 23.04.2013. godine, odgovarajući na pitanja kantonalne tužiteljice u direktnom ispitivanju je rekao da je on u privrednom društvu „ZOF“ obavljao knjigovodstvene poslove u periodu od 2002. do 10.09.2007. godine. Optuženi G.G. je držao internet klub u prostorijama gdje se nalazila firma „ZOF“. Osim knjigovodstvenih poslova, jer su vodili knjige za komitente, bio je i internet klub sa igricama. Optuženi je povremeno priskakao njemu u pomoć na knjigovodstvenim poslovima, obično oko šestomjesečnog i završnog godišnjeg računa. U tom periodu je direktor privrednog društva „ZOF“ bila O.Z. Ona je bila vlasnik i direktor. Poslije odlaska iz „ZOF“-a, on nije više imao kontakta sa društvom. On pretpostavlja da je G.G. postao direktor „ZOF“-a, jer je ostao poslije njega da radi. U periodu dok je on bio u „ZOF“-u, direktorica O.Z. je ovlastila optuženog da u njeno ime potpisuje određene dokumente, periodične i završne račune, te bilanse koji su išli prema poreskoj upravi. Optuženi G.G. je tada svojeručno upisivao ime direktorice. Nakon njegovog prestanka rada u firmi „ZOF“, O.Z. ga je 2009. godine angažovala radi sređivanja dokumentacije. Ona ga je pozvala u svoj stan da ažurira dokumentaciju i da nađe knjiženja koja su rađena u tom periodu na računaru. On nije mogao utvrditi na kojem fajlu je optuženi knjižio, jer njegov password nije mogao da nađe. Tako on nije uspio da pronade taj fajl na kome je optuženi G.G. knjižio komitente nakon njegovog odlaska. Svjedok je rekao da je dok je radio u firmi „ZOF“ on jedini imao ovlaštenja da raspolaže novčanim sredstvima na računu kao ovlašteni potpisnik kod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ i jedini je imao pristup računu za to vrijeme. Gotovina se podizala za njegovu platu i neke sitne troškove. Ta gotovina se unosila u blagajnu i u blagajnički izvještaj i tako se evidentirala. Optuženi tada nije imao deponovan potpis u banci i nije imao pristupa blagajni. U unakrsnom ispitivanju branioca optuženog, svjedok P.P. je rekao da je on dok je radio bio jedini ovlašten za podizanje novca u „Raiffeisen“ banci. U tom periodu deponovan je bio i potpis direktorice O.Z., ali ona nije podizala novac. U periodu 2005, 2006. i 2007. godine, on je plaćao doprinose i podizao novac samo za svoju platu. On nije podizao novac za platu G.G. Nije mu poznato kako je G.G. dizao svoju platu, a nije

se moglo desiti da plata ide preko blagajne. Svjedok je rekao da je on dizao ponekad novac koji je davao direktorici, odnosno vlasnici na ruke. Nakon što on direktorici dostavi gotovinu, ona mu obično odmah ili nakon par dana dostavi račun. On je provodio kroz blagajnu podignuti iznos novca i pravdao materijalne troškove. Ovi troškovi kad je primala u kešu O.Z. pravdani su računima, kao i svi materijalni troškovi. Uvijek je bilo čisto, bilo je inspeksijskih kontrola i nije bilo zamjerki. U to vrijeme „ZOF“ kao mala firma je vršila isplate u kešu kroz blagajnu, što je bilo dozvoljeno po zakonu. Kad ga je O.Z. zvala nakon dvije godine da ažurira dokumentaciju i sredi blagajnu „ZOF“-a, on je računar pokušao naći fajl na kojem se vode knjige komitenata koji su tad bili u „ZOF“-u.

Vještak finansijske struke Hodžić Abid, na glavnom pretresu 23.04.2013. godine kao vještak optužbe, odgovarajući na pitanja kantonalne tužiteljice u direktnom ispitivanju je rekao da je on u istražnom predmetu protiv osumnjičenog G.G. vršio finansijsko vještačenje na osnovu naredbe kantonalnog tužioca i dao pismeni nalaz i mišljenje od 20.03.2012. godine. U izvođenju vještačenja vještak Hodžić Abid je utvrdio da je optuženi G.G. obavljao poslove direktora preduzeća „ZOF“ po registracionom rješenju suda od 12.04.2007. godine do dana prestanka, odnosno u periodu koji je obuhvaćen ovim krivičnim postupkom. Preduzeće „ZOF“ d.o.o. Sarajevo je malo preduzeće sa dva zaposlena, direktora i administrativnog radnika. U periodu koji je obuhvaćen ovom krivičnom prijavom, po dokumentaciji koju je imao na raspolaganju optuženi G.G. je podizao gotovinu. On je u isto vrijeme obavljao poslove i direktora i blagajnika. Novac je podizao u svrhu isplate gotovine, materijalnih troškova i toplog obroka. Podizanje gotovine je bilo u skladu važećih propisa Zakona o finansijskom poslovanju i drugih akata, jer tada nije bilo ograničeno u pogledu visine iznosa na ime materijalnih troškova, sredstava za plaćanje obaveza ili nabavke neke sitne robe, toplog obroka i raznih usluga, gdje se ne mora plaćati porez. To je bila svrha podizanja gotovine i tu nije bilo propusta. Gotovina je podizana na uobičajeni način. U periodu od 05.10.2007. do 13.03.2009. godine koji je obuhvaćen naredbom o vještačenju, optuženi je podigao po više gotovinskih naloga ukupno 106.090,00 KM. Od tih 106.090,00 KM, prema dokumentaciji kojom je optuženi pravdao podignuta sredstva, svega je pravdano 19.127,81 KM. Po dokumentaciji koja se nalazi u spisu tužilaštva i po izjavi osnivača-vlasnika društva „ZOF“ blagajna se praktično nije vodila u smislu zaduženja i razduženja. Od podignute gotovine ostalo je neopravdano 86.962,19 KM. Od toga iznos od 19.352,69 KM za 2007. godinu i iznos od 67.609,50 KM za 2008. godinu nisu opravdani. Za 2009. godinu je u njegovom nalazu prikazano da je pravdano 11.035,00 KM i proizilazi da je svega u 2009. godini podignuto 3.550,00 KM i da je bila pretplata, odnosno da je više pravdano nego što je podignuto. U stvari nije to pretplata, jer su se računi iz prethodne godine mogli prenositi da nisu pravdani, posebno ako nije vođena blagajna. Blagajna se mora voditi svaki dan i za svaku promjenu. Blagajnički izvještaj se mora isti dan sačiniti i predati se na knjiženje. Prema dokumentaciji koja se nalazi u materijalnim dokazima od ukupno podignutih gotovinskih sredstava na opisane načine podizanje gotovine, materijalni troškovi i podizanje za isplatu toplog obroka podignutih u iznosu 106.090,00 KM, opravdano je 19.127,81 KM i ostalo je neopravdano 86.962,19 KM. Ovaj iznos strukturalno se odnosi po godinama na 2007. godinu 19.352,69 i za 2008. godinu 67.609,50 KM, što ukupno daje iznos 86.962,19 KM, koji bi predstavljao štetu za društvo „ZOF“, jer ta sredstva nedostaju. Ukoliko sud ne utvrdi drugačije, ovaj iznos od 86.962,19 KM bi bio praktično prisvajanje novca ili plaćanje

nečeg drugog što nije pravdano, jer su to nedostajuća sredstva. Vještak je rekao da je prilikom vještačenja koristio finansijsku dokumentaciju, izvode banke, naloge o gotovinskoj isplati, o podizanju sredstava, pregled prometa po računu od „Raiffeisen Bank d.d. BiH“, kod koje je društvo „ZOF“ imalo otvoren račun i finansijske kartice koje je P.P. sačinjavao. Potpisnik na instrumentima plaćanja je bio i G.G. na kartonu deponovanih potpisa u „Raiffeisen Bank d.d. BiH“. Zakon o finansijskom poslovanju, Međunarodni računovodstveni standardi koji obrađuju blagajničko poslovanje, kao i normativni akt koje svako privredno društvo mora imati na osnovu Zakona o finansijskom poslovanju o blagajničkom poslovanju propisuju da se svaki novac koji je podignut istog dana unosi u blagajnu. Vrš se zaduživanje blagajnika i pravi nalog o naplati, o unosu. Pri isplati gotovine iz blagajne ako se plaćaju računi telefon, struja, neke sitne popravke i nabavke, ti računi se knjiže u nalogu. Uz nalog izlaz se priloži račun koji treba da ovjeri nadzorno lice. Optuženi je bio direktor društva, pa je mogao sam da ovjeri taj račun. Ovi računi nisu ovjeravani, ali su kao takvi prihvaćeni, ako se radi o isplati za nabavke. Ukoliko se radi o isplati plate, toplog obroka i troškova prevoza, gdje se isplaćuje gotovina na ruke onome ko prima novac, sačinjava se nalog o isplati. Lice koje primi potpiše da je primio novac. Ako se isplaćuje jednom licu, onda se u nalogu napiše isplata plate za neki mjesec, isplata toplog obroka, isplata prevoznih troškova i itd. U konkretnom slučaju direktor je isplaćivao i potpisivao nalog u ime blagajnika da je isplatio. U unakrsnom ispitivanju branioca optuženog, vještak finansijske struke Hodžić Abid je rekao da on na početku vještačenja tražio šta mu se treba obezbijediti od dokumentacije. On je kontaktirao sa O.Z. putem telefona. Ona mu je rekla da nema nikakve dokumentacije u smislu primopredaje blagajne, te da je tužilaštvu dostavila ono što je pravdano. Ako je optuženi kad je preuzeo dužnost direktora, ostao da vodi i blagajnu, on i njegov prethodnik su morali izvršiti primopredaju i utvrditi stanje blagajne. O.Z. je osnivač firme. Ona je bila upravljač preduzeća i morala je insistirati na sačinjavanju dokumentacije. Vještak je rekao da on ostaje kod svog nalaza u cijelosti, jer nije dobio nikakav zahtjev od tužilaštva, niti bilo kakvu dokumentaciju da bi mogao dati eventualno izmjenu svoga nalaza i mišljenja i to su računski tačni elementi. On je uočio prilikom pravljenja nalaza i mišljenja da nema nigdje isplate plata optuženog. Isplata plate nema evidentiranih preko transakcijskog računa firme. Ukoliko je optuženi imao platu, normalno je da je morao isplaćivati. On nije imao podatak kolika mu je bila plata, jer o tome nije imao registrovanog rješenja. Branilac optuženog je prezentirao vještaku dokumentaciju pribavljenu od optuženog koja je nađena kod majke optuženog koja je plaćala iz svojih sredstava i postoje tri uplatnice. Radi se o uplati na račun u ime „ZOF“-a, a ove uplatnice su datirane kada je optuženi prestao da bude direktor. Izvršena je uplata po G.N. 29.01.2010. godine u iznosu od 10.802,29 KM po kreditu „ZOF“-a d.o.o. Sarajevo. Druga uplata je 13.000,00 KM uplata po G.N., vraćanje pozajmice po ugovoru „ZOF“-a d.o.o Sarajevo G.G. 13.000,00 KM od 26.01.2010. godine. Obje uplatnice su validne, jer ima originalni pečat „San Paolo banke“. Treća uplata je uplata kredita, jer piše da je G.N. uplatila za kredit, a ovaj iznos od 1.019,68 KM je uplaćen na ime preostalog duga po kreditu firme „ZOF“ d.o.o. Sarajevo od 04.03.2010. godine. Ove tri uplatnice su sa ekonomskog aspekta validni dokumenti i iznose ukupno 24.921,97 KM. Druga tri dokumenta su nalozi o isplati, koji su validni. Dva se odnose na isplata K.H., primila O.Z. iznos 1.600,00 KM dana 10.03.2010. godine. Drugi nalog je takođe 10.03.2010. godine, a radi se o isplati 4.360,00 KM za uplate rate kredita MKF „Lider“. Treći nalog je u kopiji, a radi se o otplati kredita 10.03.2010. godine firme MKF „Lider“ Sarajevo na iznos

1.019,68 KM. Ove tri uplatnice su u ukupnom iznosu od 6.979,00 KM. Ovi nalozi se odnose na isplate za kredit K.H. koje O.Z. potpisala i treći nalog je uplata kredita za MKF „Lider“ Sarajevo u gotovini. Ostali dokumenti su zabilješke i mogu se smatrati dokumentom pod uslovom da to sud prihvati. Postoje zabilješke gdje su O.Z., vlasnici „ZOF“ d.o.o Sarajevo, isplaćivani iznosi od 2.700,00 KM, 1.900,00 KM, 2.700,00 KM, 2.000,00 KM, 1.100,00 KM, 2.400,00 KM, 1.300,00 KM, a to ukupno iznosi 14.100,00 KM. Ovi iznosi su isplaćivani u 2007., 2008. godini i jedan u 2009. godini. U zabilješci stoji da je iznos od 2.700,00 KM isplaćen 08.01.2009. godine, iznos od 1.900,00 KM isplaćen 06.08.2008. godine, iznos od 2.700,00 KM isplaćen 18.06.2008. godine, iznos od 2.000,00 KM isplaćen 16.03.2008. godine i iznos od 1.100,00 KM isplaćen 21.12.2007. godine. Dva iznosa su isplaćena 11.12.2008. i 25.09.2008. godine. Ukoliko sud prihvati ove dokumente kao materijalne dokaze i kao validne dokumente, ovaj iznos ovih isplata ukupno 14.100,00 KM direktno na račun, 24.921,97 KM isplata putem blagajne, u gotovini 6.979,00 i po ovim zabilješkama je navedeno da je isplaćivana gotovina O.Z., jer tako stoji na ovim dokumentima. To je sve ukupno 46.000,97 KM, ako to sud prihvati, pa je u tom slučaju ostao neopravdan od strane optuženog iznos 40.961,22 KM. Na pitanje da li se plata optuženog može uzeti kao prihvatljiva odbitna stavka kojom bi se umanjio dugovani iznos optuženog, vještak je izjavio da je logično da je optuženi primao platu. On kao vještak nije dobio podatke o tome koliko je plata iznosila, jer nije dobio rješenja i ugovor o radu. Optuženi je mogao u gotovini iz blagajne, podignuti i sebi isplaćivati platu. Trebao je provoditi to kroz blagajnu kao platu, a sa računa je trebao plaćati doprinose. Po postojećoj dokumentaciji nema evidentirana u prometu preko računa kod „Raiffeisen Bank“ isplata plata.

Na glavnom pretresu pročitano je Nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Hodžić Abida od 20.03.2012. godine, te pročitana dostavljena dokumentacija na osnovu koje je dat ovaj nalaz. Sud je u cijelosti prihvatio stručnim i objektivnim Nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Hodžić Abida od 20.03.2012. godine, koji nije ničim doveden u sumnju, koji je vještak stručno obrazložio na glavnom pretresu, a iz kojeg finansijskog vještačenja proizilazi način na koji je optuženi G.G. djelovao kao zaposlenik društva „ZOF“ d.d. Sarajevo, obavljajući poslove direktora i počinio krivično djelo za koje je optužen. Sud je prihvatio zaključak vještačenja da prema dokumentaciji koja se nalazi u materijalnim dokazima od ukupno podignutih gotovinskih sredstava na opisane načine podizanje gotovine, materijalni troškovi i podizanje za isplatu toplog obroka podignutih u iznosu 106.090,00 KM, od strane optuženog G.G. je opravdano 19.127,81 KM i da je ostalo neopravdan iznos od 86.962,19 KM. Ovaj iznos strukturalno se odnosi po godinama na 2007. godinu 19.352,69 i za 2008. godinu 67.609,50 KM, što ukupno daje iznos 86.962,19 KM, koji bi predstavljao štetu za društvo „ZOF“, jer ta sredstva nedostaju. Ovaj iznos od 86.962,19 KM bi bio praktično prisvajanje novca od strane optuženog ili plaćanje nečeg drugog što nije pravdano.

Na glavnom pretresu su pročitani materijalni dokazi tužilaštva: Rješenje o upisu u sudski registar od 12.04.2007. godine, karton deponovanih potpisa kod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ od 07.09.2007. godine, analitička kartica „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ za transakcijski račun pravnog lica „ZOF“ d.o.o. Sarajevo za period od 05.10.2007.-14.03.2009. godine uz ovjerenu fotokopiju naloga za gotovinsku isplatu u periodu 2007.-2009. godine, finansijska kartica firme „ZOF“-a d.o.o. Sarajevo za 2007. godinu

uz priloge, radi se o finansijskoj dokumentaciji koju je koristio vještak Abid Hodžić, finansijska dokumentacija „ZOF“-a d.o.o. Sarajevo za 2008. godinu sa priložima, finansijska kartica za 2009. godinu, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 15.12.2008. godine, izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 15.12.2008. godine, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 13.02.2009. godine, izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 13.02.2009. godine, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ od 10.02.2009. godine, izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 10.02.2009. godine, izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 06.02.2009. godine, te izmjenjeni izvod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo od 06.02.2009. godine. Radi se o izmijenjenim izvodima koji su nađeni u prostorijama privrednog društva „ZOF“-a d.o.o. Sarajevo i upoređeni sa stvarnim izvodima „Raiffeisen Bank d.d. BiH“.

Pročitano je Izvod iz kaznene evidencije na ime G.G. od 01.08.2011. godine, iz kog proizilazi da optuženi nije evidentiran u kaznenoj evidenciji.

U dokaznom postupku provedeni su dokazi koji su predloženi od strane odbrane, ponovnim pozivanjem svjedoka optužbe O.Z., koja je ispitana na glavnom pretresu 21.05.2013. godine, uvidom u fotokopije uplatnica na iznose 10.802,00 KM, 13.000 KM i 1.019,68 KM, kao i fotokopije tri naloga blagajni, ispitivanjem optuženog G.G. kao svjedoka odbrane na glavnom pretresu 14.06.2013. godine, ispitivanjem vještaka finansijske struke Sahačić Salka na glavnom pretresu 17.10.2013. godine i čitanjem nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Sahačić Salka od 22.08.2013. godine, te čitanjem materijalnih dokaza u neovjerenoj kopiji Ugovora o radu firme „ZOF“ d.o.o Sarajevo sa zaposlenikom G.G. od 15.09.2007. godine i rješenja firme „ZOF“ d.o.o Sarajevo o godišnjem odmoru uposleniku G.G. za 2009. godinu u trajanju od 18 radnih dana.

Svjedok optužbe O.Z., pozvana na glavni pretres 21.05.2013. godine od strane odbrane optuženog, u direktnom ispitivanju branioca optuženog je rekla da je firma „ZOF“ imala finansijskih obaveza prema „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ u iznosu 10.000,00 KM po revolving kreditu. Banka je nju upozorila kao glavnog jemca, iako to ona nikad nije bila. Banka je od nje tražila vraćanje iznosa od 10.800,00 KM. Majka optuženog je 2010. godine uplatila na ime tog kredita 10.000,00 KM, a to je bila obaveza firme „ZOF“ koju je napravio G. G. Našla je ugovor u firmi u kojem je bilo navedeno da je ona jemac, što ju je iznenadilo. U vezi uplate 13.000,00 KM, dolazio joj je jedan čovjek na vrata 2010. godine i tražio svoj novac. G. majka mu je uplatila novac u 2010. godini na njegov račun. Ova treća uplata od 1.019,00 KM je na ime duga po kreditu firme „ZOF“ prema „L.“. Taj dug nikad nije ušao u blagajnu, a to je obaveza firme. Kad je optuženi pobjegao, ona je morala plaćati, ali nije mogla, pa je jemac K.H. platio i prvu ratu u toj cifri. G. majka je na kraju isplatila taj dug, a sav dug „L.“ je bio 6.900,00 KM. Taj ugovor o kreditu G.G. je potpisao kao direktor i za vlasnika i u „L.“ su vidjeli kako ih je prevario. Majka optuženog je 2010. godine došla u njenu kuću i dala joj svoje i K.H. uplatnice i na kraju je platila „L.“ ostatak duga. Ona nikad kao vlasnik firme „ZOF“ nije tražila da joj donesu novac iz blagajne „ZOF“-a i kasnije ga pravdala. Svjedokinja je rekla da je ona otišla 19.03.2007. godine u invalidsku penziju kao 100% invalid i nije imala pravo da traži novac. Ona ni kasnije nije uzimala novac na posudbu od optuženog. Dok je ona bila direktor, moguće je da su joj donijeli novac da se

pravdaju neki računi. Od kada je optuženi postao direktor, on joj nije davao novac. Kad je ušla u prostorije firme, svjedokinja je našla naloge za isplatu iz perioda dok je blagajnik bio P.P. Od kad je optuženi G.G. uzimao pare, nije uopšte prilagao čekove. Nisu našli sve čekove, pa je vještak morao čekove tražiti u banci. Optuženi je upravljao firmom do 2009. godine, a čitavu 2008. godinu samo je dizao pare i ništa nije pravdao. Bilo je vrlo malo dokumentacije koju je ona našla razbacanu u „ZOF“-u. Kasnije je ona morala tražiti dokumenta, odnosno izvode u banci. Napravila je majci optuženog G.N. obračun za 2008. i 2009. godinu da firma ne plaća kaznu, jer optuženi nije nikada predao obračun. Firma „ZOF“ je krajem 2009. godine imala 15.000,00 KM gubitka i taj gubitak se skida sa kapitala. G.G. dok je radio primao je plaću u tom periodu iz blagajne. Tek je po Zakonu o porezu na dohodak 01.01.2009. godine morao da otvori račun da mu plata ide preko računa, jer više nije mogao kešom isplaćivati. Međutim, on nikad nije ni otvorio poresku karticu. Firma „ZOF“ je mala firma i plate su isplaćivali u minimalnom iznosu, tako da su plaćali doprinose na minimalni iznos. Kad je otišao P.P., stanje blagajne u firmi „ZOF“ je 27.09.2007. godine bilo u plusu 42,55 KM. Što se došlo na minus 87.000,00 KM, treba ustanoviti vještak. U pogledu novca u iznosu 30.000,00 KM koje je optuženi njoj vratio, iznosi 10.900,00 KM, 13.000 KM i 1.900 KM, su obaveze firme koje ne ulaze u blagajnu. To ne umanjuje ovaj iznos od 87. 000 KM manjka i ne može u blagajni promijeniti stanje. Na pitanje optuženog ima li kakav dokaz da je on pobjegao, svjedokinja je rekla da je on pobjegao od kamatarara i njegova majka mu je rekla da je otišao u Srbiju. Ona nije provalila u poslovni prostor „ZOF“-a, jer je ona njegov vlasnik. Ona nije imala ključ i optuženi joj nikad nije pokazao šta je sve radio u firmi. Ona ima i zapisnik o ulasku u prostorije firme „ZOF“ i zapisnik o zatečenom stanju. Ona je poslala otkaz optuženom dana 09.04.2009. godine na kućnu adresu, a on je otišao kad je sve pare podigao. Optuženi G.G. nikad nije ni papira napisao nakon odlaska P. P., a ni proveo stavku na računaru za firmu „ZOF“. Ona je molila njegovu majku da dođe da proknjiži komitentima firme da ga ne gone tužbama, jer su svi bili raspoloženi da ga tuže. Na pitanje optuženog zašto ga nije pozvala da izvrše primopredaju dokumentacije, svjedokinja je rekla da ga ona nije mogla zvati u Srbiju, gdje se krio od kamatarara. Ona optuženog nije mogla pronaći, pa je njegova majka potpisala i prijem otkaza. U unakrsnom ispitivanju kantonalne tužiteljice, svjedok O.Z. je rekla da je ona podijela krivičnu prijavu protiv optuženog 10.06.2009. godine, kad je našla u banci izvode koje je on pobrisao sa računara. Ona je pokušala da stupi u kontakt sa optuženim radi primopredaje dokumentacije i poslovnih knjiga prije uručivanja otkaza. Zvala ga je na njegove mobitele, imao ih je dva ili tri, ali ni jedan nije radio. Onda je kontaktirala majku optuženog koja nije mogla s njim ostvariti nikakav kontakt. U tom periodu 2007- 2008. godine optuženi je mogao iz blagajne isplatiti sebi platu koju je ovjerio u Upravi za indirektno oporezivanje, ali on to nije nikad napravio. Optuženi nikada nije uplatio doprinose na ime svoje plate. On nije mogao vršiti isplatu na ime plate, jer je po Zakonu o radu bilo kažnjivo isplatiti neto, a ne platiti doprinose. Obaveze koje su uplaćene tokom 2010. godine u ime privrednog društva „ZOF“, npr. vraćanje pozajmice od 13.000 KM koju je uplatila majka optuženog, radi se o pozajmici koja je samo faktički proslijeđena preko računa „ZOF“-a. Ona ne osporava da je ove obaveze u ime privrednog društva „ZOF“ uplatila majka optuženog, a i to je obaveza u pravcu izmirenja štete.

Branilac optuženog je predao sudu kao materijalne dokaze fotokopije uplatnica na iznose 10.802,00 KM, 13.000 KM i 1.019,68 KM, kao i fotokopije tri naloga blagajni,

koji su pročitani kao dokazi i bili dio ispitivanja vještaka finansijske struke Hodžić Abida i svjedoka O.Z. od strane branioca optuženog.

Optuženi G.G. je kao svjedok odbrane na glavnom pretresu 14.06.2013. godine, odgovarajući na pitanja svog branioca u direktnom ispitivanju rekao da je on bio uposlenik firme „ZOF“ od njenog osnivanja 1997. godine. O. Z. je bila vlasnica firme u kojoj se promjenilo par uposlenika koji su radili razne poslove. Osnovni posao firme je bilo pružanje knjigovodstvenih usluga. On je bio zaposlen na mjestu knjigovođe sve do odlaska u penziju vlasnice firme 12.04.2007. godine. Tada ga je postavila za direktora firme, pa je pored poslova knjigovođe, obavljao i poslove direktora. O.Z. je 2007. godine odlučila da ide u penziju i od tada je kući obavljala kući dio poslova, na identičan način kao što ih je obavljala dok je bila direktor. Ništa se nije promjenilo u firmi od momenta kada je otišla u penziju. O svim bitnim stvarima za posao su on i kolega P.P. izveštavali vlasnicu firme telefonom ili odlaskom na lice mjesta. Njegov odnos sa gospođom O.Z. je bio više nego poslovan, jer su bili prijatelji. Odlaskom iz firme P.P. 10.09.2007. godine, on je ostao jedini uposlenik u firmi „ZOF“. U međuvremenu je otvorena i poslovna jedinica Internet centar, gdje je on također bio zaposlen. On je bio odgovoran i za taj internet centar i za dio firme koji se bavio knjigovodstvom za ostale komitente. On je nastavio da vodi njihovo knjigovodstvo, a vlasnica firme je redovno bila obavještavana o svim promjenama nastalim u preduzeću. Ništa se bez njenog odobrenja nije moglo odvijati. Kada se ona razbolila i kada je imala moždani udar 2002. godine, desna ruka joj je ostala djelimice nepokretna i nije mogla normalno da se potpiše. Od tada je on na molbu gospođe O.Z. nju potpisivao na sve dokumente do 2007. godine kao direktora. Odlaskom P.P. iz preduzeća, on je postao direktor i mogao je svoje ime potpisivati kao direktor, što je i radio. Međutim, ostali su određeni dokumenti, završni računi, polugodišnji obračuni na kojima je O.Z. morala staviti svoj pečat ovlaštenog samostalnog računovođe i potpisati se. I te dokumente je on potpisivao na njenu molbu. Gospođa O.Z. je bila u penziji koja je bila mala. Uvijek su oni neke zarade firme dijelili i povremeno je vršio isplate O.Z., o čemu je pravio zabilješke. Te zabilješke kao dokumente on nije nigdje knjižio i zadržavao, nego ih je samo vodio radi ličnog odnosa između njega i gospođe O.Z. Kad je bio jedini zaposlen u firmi, on je vodio uredno knjigovodstvo u skladu sa zakonom. Kad je otišao na godišnji odmor, on je o tome obavijestio vlasnicu firme. Odnio joj je kući ključeve i saobraćajnu dozvolu od službenog vozila. U međuvremenu, kad se vratio sa godišnjeg odmora, dobio je otkaz na kućnu adresu 09.04.2009. godine. On je otišao na godišnji odmor 01.04.2009. godine, a dana 09.04.2009. godine dobio je akt u kojem piše da zaposleniku G.G. raspoređenom da obavlja poslove direktora preduzeća „ZOF“ otkazuje se Ugovor o radu zaključen na neodređeno vrijeme dana 12.04.2007. godine zbog teže povrede radne obaveze iz Ugovora o radu, odnosno zloupotrebe položaja ili ovlaštenja radeći poslove direktora koje ima obilježje krivičnog djela. O.Z. je i sama rekla da je nasilno izvršila ulazak u poslovne prostorije. On kao direktor preduzeća je po zakonu odgovoran za svu poslovnu dokumentaciju i imovinu firme. O.Z. je iznijela poslovnu dokumentaciju iz firme i odnijela kući. Kad je dobio otkaz, on više nije imao pristup poslovnom prostoru i dokumentaciji. On tvrdi da je sva dokumentacija postojala i da je sve vođeno u skladu sa zakonom. O.Z. prilikom ulaska u prostorije preduzeća „ZOF“ nije obavijestila Ministarstvo unutrašnjih poslova, finansijsku policiju, poresku upravu i inspekciju rada. Pošto nije obavijestila inspekciju rada, O.Z. ga nije ni odjavila, pa je on i danas uposlenik firme „ZOF“. O.Z. ga nije pozvala da izvrše primopredaju i

popis dokumentacije. Vještak Abid Hodžić je uradio vještačenje po dokumentaciji koja mu je dostavljena. Ta dokumentacija nije dokumentacija koju je on vodio i koja je postojala u firmi. To je potpuno nelegalna dokumentacija koju je neko napravio. Blagajnu je neko sastavio, stavio je neke račune neke od računa bili su u originalnoj blagajni koju je on vodio. O.Z. je prekršila zakone o računovodstvu i finansijskom poslovanju koji propisuju šta su knjigovodstvene isprave i kako ih treba popunjavati. Ni na jednoj ispravi nema potpisa onoga koji ih je pisao. Lice ovlašteno za zastupanje pravnog jamči potpisom na knjigovodstvenoj ispravi da je ona vjerodostojna i ispravna. Ova dokumentacija nije njegova dokumentacija, već falsifikat koji je podmetnut tužilaštvu. U unakrsnom ispitivanju kantonalne tužiteljice, svjedok G.G. je rekao da je dok je obavljao posao direktora u firmi „ZOF“ bio u prijateljskim odnosima sa vlasnikom firme O.Z. On je otišao na godišnji odmor 01.04.2009. godine. U firmi je ostalo rješenje o godišnjem odmoru od 18 dana. O tome su bili obaviješteni svi komitenti i vlasnica firme. Nije tačna izjava vlasnika firme O.Z. na glavnom pretresu da ga je ona pozivala više puta preko majke i putem telefona i da se on nije odazivao, te da je firma bila napuštena. O tome nema dokaza. On je kontaktirao putem svog advokata O.Z. sredinom 2009. godine tražeći da vrati taj novac, jer je dobio otkaz. Njemu nisu jasni razlozi zbog čega je dobio otkaz, jer smatra da je knjigovodstvo vođeno u skladu sa zakonom. On je vodio gotovinsku blagajnu u firmi, a dokumentacija se nalazila na polici u ormaru u firmi. Sav taj novac koji je podignut utrošen je na materijalne troškove i na poslovanje firme. Plata je isplaćivana iz blagajne na taj način što se uzimala akontacija plate koja je dozvoljena po zakonu, kao što je rekao i vještak finansijske struke. Što se tiče davanja novca O.Z., postoji zabilješka koja nije dokument koji je knjižen u poslovne svrhe. To je dokument koji je on držao za sebe, jer je sa O.Z. povremeno imao probleme kada mu je tražila novac. Davanjem otkaza, njemu nije omogućeno da izvrši primopredaju dužnosti direktora.

Vještak finansijske struke Sahačić Salko, na glavnom pretresu 17.10.2013. godine kao vještak odbrane, odgovarajući na pitanja branioca optuženog u direktnom ispitivanju je rekao da je on prilikom proučavanja dokumentacije uočio neke nepravilnosti koje je dao u svom nalazu, a koje se odnose na proceduru uzimanja dokaza od strane vlasnika firme Društva „ZOF“ d.o.o Sarajevo. Vlasnica firme je izvršila provalu i uzela dokumentaciju, tako da se nije moglo utvrditi stvarno finansijsko stanje u toj firmi, iz čega je proizašla i optužba eventualnog otuđenja novca. Smatra da je trebalo prvo uraditi popis svih novčanih sredstava i drugih vrijednosti koje su bile u firmi, a koji nije urađen. Na osnovu tako obavljene provale u taj prostor, ne može se utvrditi otuđenje novca, niti je urađeno zapisnički koliko je novca bilo u tom momentu u blagajni i koja je dokumentacija uzeta iz tog prostora. U ovom činu provale uzeti su dokazi čime se onemogućilo optuženom da iznese svoju dokumentaciju i eventualno dokaže koliko je on opravdao novca u poslovnim knjigama, jer je duži period kada su sredstva uzimana i dizana sa žiro računa, za što je on imao ovlaštenje, jer je bio jedini zaposleni u toj firmi. Nije sporno da je novac uziman, kako je to konstatovao i vještak Hodžić Abid. On to objašnjava kao dizana sredstva čekom u periodu od 18 mjeseci. Međutim, u cijelom ciklusu nema dokumentacije kojom bi se mogla opravdati namjena u šta su utrošena sva ta sredstva, jer je ona uzeta. On se konsultovao sa optuženim, koji mu je rekao da on za svih 18 mjeseci nije zvanično primio platu, te da je koristio ta sredstva koja je podizao sa žiro računa. Koristio je i sredstva za topli obrok. To su sve sredstva koja nisu pravdana kao trošak od onoga što je uzeto po čekovima. Optuženi je utrošio prema

svojoj izjavi za povrat u blagajnu, što je on ustanovio kroz izvode, tako je vratio višak sredstava koje je uzeo čekom koji nije utrošen 17.03.2008. godine u iznosu od 1.300,00 KM. Povrat neutrošenih sredstava izvršen je 17.07.2008. godine u iznosu od 1.700,00 KM. Troškovi opravke automobila koje je optuženi platio kešom, koje mu je osiguranje platilo, utrošeno je 3.800,00 KM tih sredstava. Povrat u blagajnu je isto urađen 06.02.2009. godine u iznosu 200,00 KM. Obračun plate za 18 mjeseci po 1.200,00 KM iznosi 21.600,00 KM i topli obrok za ovaj period 18 mjeseci je 5.400,00 KM. To su sve iznosi koje je on mogao ustanoviti prilikom vještačenja koje su trebali da se pravdaju kroz blagajnu. Ako nema početnog stanja, ne može se ustanoviti krajnje stanje blagajne da se vidi koliko je stvarni dug, jer dokumentacija nije potpuna. U unakrsnom ispitivanju kantonalne tužiteljice, vještak Sahačić Salko je rekao da je on svoj pismeni nalaz od 22.08.2013. godine uradio na osnovu dokumentacije u sudskom spisu. On je u svom nalazu konstatovao da je dana 01.04.2009. godine optuženi otišao na godišnji odmor, a o tome je dokaz rješenje o godišnjem odmoru koje mu je dostavljeno prilikom vještačenja. To rješenje nije bilo u sudskom spisu, a dostavljeno mu je naknadno, jer ga je tražio od optuženog. Na pitanje zašto mu je za njegov nalaz bilo relevantno početno stanje blagajne, vještak je rekao da optuženi tvrdi da je pravio blagajnu i da je unosio sredstva u blagajnu. Zbog toga je on to naveo u nalazu, a nije mogao dokazati kroz blagajničke izvještaje, pošto nisu bili dostupni. Blagajnički izvještaji se evidentiraju kroz finansijske kartice. Najveći je problem što te dokumentacije nema, što je izuzeta i optuženi je nije mogao njemu prezentovati. On u nalazu tvrdi da su provaljene prostorije firme "ZOF", a to je podatak koju mu je dao optuženi, pod pretpostavkom da je optuženi zaista otišao na godišnji odmor. Na pitanje na koji način je on odredio da je plata optuženom 1.200,00 KM mjesečno, jer je konstatovao obračun plaće za 18 mjeseci po 1.200 mjesečno, svjedok je izjavio da je on to naveo u nalazu na osnovu izjave samog optuženog. Njemu je dato rješenje od strane direktora da je on imao platu 1.200,00 KM. On je to rješenje koristio u svom nalazu. Plata se nikad nije mogla uplatiti, a da se prethodno ne uplate doprinosi. U firmi nisu uplaćeni doprinosi, ali je isplaćena neto plata, što predstavlja prekršaj. Iznos novca od 30.781,97 KM je optuženi dokumentovao kroz uplate koje je izvršio, a iznos od 35.000,00 KM, za koji optuženi kaže da ga je imao kod sebe prilikom odlaska na godišnji odmor i da su to pare od firme. On je ove pare pravdao, odnosno uplatio na žiro-račune navedenih korisnika. Optuženi je u momentu odlaska na godišnji odmor imao 35.000,00 KM koje nisu uzete u zapisnik. On mu je dokumentovao za šta su utrošena ta sredstva i to za obaveze firme.

Na glavnom pretresu pročitao je stručni nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Sahačić Salko od 22.08.2013. godine koji je vještak obrazložio na glavnom pretresu. U pogledu računskog dijela nalaza, ovaj vještak je potvrdio da je novac uziman od strane optuženog, kako je to konstatovao i vještak Hodžić Abid, s tim da nedostaje dokumentacija firme, pa on nije mogao utvrditi tačne iznose. Međutim, sud nije prihvatio ovo vještačenje stručnim i objektivnim, jer je vještak Sahačić Salko davanjem svog nalaza i mišljenja prekoračio granice finansijskog vještačenja, upustivši se u pravna pitanja.

Branilac optuženog je kao materijalne dokaze predao dokumentaciju u neovjerenoj kopiji Ugovor o radu "ZOF" d.o.o Sarajevo sa zaposlenikom G.G. od 15.09.2007. godine, kao i rješenje kojim se, od iste firme kojim se uposleniku G.G., raspoređenom na poslove direktora preduzeća, određuje godišnji odmor za 2009. godinu u trajanju od

18 radnih dana. Vještak finansijske struke Sahačić Salko je koristio ove dokumente kada je davao svoj nalaz.

U dodatnom dokazivanju tužilaštva provedeni su dokazi ispitivanjem svjedoka Š.M. i K.H. na glavnom pretresu 14.11.2013. godine. Na glavnom pretresu pročitani su kao materijalni dokazi tužilaštva: Zapisnik o promjeni brave u prostorijama firme „ZOF“ d.o.o Sarajevo od 08.04.2009. godine, zapisnik od 12.04.2009. godine O.Z. o formiranju komisije i sređivanja dokumentacije, te krivična prijava firme „ZOF“ zaprimljena u Kantonalnom tužilaštvu Kantona Sarajevo dana 10.06.2009. godine.

U dodatnom dokazivanju tužilaštva, svjedok optužbe Š.M. je na glavnom pretresu 14.11.2013. godine, odgovarajući na pitanja kantonalne tužiteljice u direktnom ispitivanju rekao da je on samostalni računovođa u firmi „Uslužnost“ d.o.o., u kojoj je bio zaposlen i tokom 2009. godine. On je 17.04.2009. godine bio angažovan od strane osnivača firme „ZOF“ O.Z. da sortira dokumentaciju koja je bila u njenom stanu. To je ličilo na plast sijena, bila je hrpa papira raznih firmi. Bio mu je poznat razlog zbog čega su se ti papiri nalazili u stanu gospođe O.Z., pa je došao na njen poziv da pomogne da se proba nešto spasiti. Ti papiri su se nalazili u stanu, a ne u poslovnim prostorijama firme „ZOF“, jer ih je O.Z. izuzela iz prostora gdje je bila registrovana agencija. G.G. nije bio tu i nije se javljao na telefon. Klijenti za koje je Agencija „ZOF“ radila su vršili pritisak na vlasnicu agencije O.Z. Nasilno su ušli u prostor „ZOF“-a i sve što su našli, prebacili su u njen stan. Onda je on pregledao dokumentaciju, jer poznaje taj posao. Dugo je trajalo sortiranje te dokumentacije po firmama, a kasnije su pristupili knjiženjima za one firme koje su mogli, jer nisu mogli doći do svih podataka. Takođe, dolazio je i programer koji je gledao hard disk kompjutera i nije našao podatke. Onda su za dvije ili tri firme izvršili knjiženja i uradili obračune. Nedostajalo je dosta dokumentacije od klijenata. Bilo je fiskalnih računa, raznih računa iz blagajne i nije se moglo odgonetnuti o kojoj se radi firmi. Prilikom pregleda dokumentacije je bila prisutna O.Z. Potvrdio je da je on potpisao zapisnik sačinjen dana 17.04.2009. godine. Kad su dobili originalne izvode iz banke sa dostavljenom dokumentacijom, primjetili su određene razlike u odnosu na izvode koji su bili u poslovnim knjigama u sjedištu firme. Izlistala se čitava godina i kad su uporedili ono što im je dala banka i ono što je bilo na stolu, očigledno je bilo razlika, odnosno bile su izmjene u odnosu na stanje koje je dala banka. U unakrsnom ispitivanju branioca optuženog, svjedok Š.M. je rekao, govoreći o nepodudarnostima iz banke i onog što su zatekli, da to ima u ovoj dokumentaciji i izvodima koje je dala banka. Bilo je evidentno da se radilo o krivotvorenju. Dokument koji dođe od banke je zvaničan i banka nema razloga da ga krivotvori. Ako dođe e-mailom ili faksom taj dokumenat može da se skloni i da s njim nešto uradi na kompjuteru i da se ponovo isprinta da se prikaže kao validan dokument. To dokazuju izvodi od banke. On je učestvovao u sortiranju te dokumentacije koja se odnosila na vremenski period čitave 2008. godine i narednog perioda u stanu O.Z. zajedno sa njom. Na pitanje optuženog, svjedok je odgovorio da nije imao nikakav zapisnik o prenošenju dokumentacije iz poslovnog prostora u stan i da je došao na gotovo.

Svjedok K.H., na glavnom pretresu 14.11.2013. godine kao svjedok optužbe, odgovarajući na pitanja kantonalne tužiteljice u direktnom ispitivanju je rekao da je on po zanimanju drveni tehničar i da radi u svojoj privatnoj firmi. Računovodstvene, odnosno knjigovodstvene poslove za njegovu firmu tokom 2009. godine je obavljala

firma „ZOF“. U toj firmi on je znao G.G., kojem je donosio i predavao dokumentaciju u firmu „ZOF“. O.Z. ga je zamolila da angažuje bravara da otvori vrata i da promjeni cilindar da uđe u prostorije firme „ZOF“ da vidi šta ima od papira tamo u poslovnom prostoru. Bravar je odlomio cilindar i promijenio bravu. Kad su otvorili prostor u njemu nije bilo struje, koja je bila isključena. U WC-u je bilo neopranog suđa. Papiri su bili po stolovima i na podu u gomili, a bila je hrpa papira od raznih firmi kojim je „ZOF“ vodio knjigovodstvo. Tom prilikom su između ostalih bili prisutni O.Z. i njegov brat K.Dž., koji je tada bio suvlasnik sa njim u firmi. Šta je O.Z. tada uradila on se ne sjeća. On je uradio ono zašto ga je O.Z. angažovala i zamolila. Nakon što je tužiteljica predložila svjedoku Zapisnik o promjeni brave u prostorijama „ZOF“ d.o.o Sarajevo od 08.04.2009. godine, svjedok je potvrdio da je na drugom mjestu njegov svojeručni potpis. Na Zapisniku o promjeni brave u prostorijama firme „ZOF“ d.o.o Sarajevo je pet potpisnika, kojim se konstatuje da je dana 08.04.2009. godine O.Z. promijenila bravu na vratima firme „ZOF“ sa prisutnim svjedocima K.H., K.Dž, A.J.A., tetka od optuženog i Z.I. bravar. Tada je O.Z. to napravila i kad su otvorili vrata, potpisali su da je sačinjen zapisnik. U tom periodu u aprilu 2009. godine, on je tražio G.G., jer mu je došao od Uprave za indirektno oporezivanje dokument da nisu za decembar 2008. godine i za januar 2009. godine predate PDV prijave, tako da je i kaznu platio. U tom vremenu je tražio G.G. Njegov telefon je bio isključen, pa ga nije mogao dobiti. Onda je kasnije tražio O.Z. da vidi šta će sa papirima. Povod da se otvore prostorije „ZOF“-a tada nije bio samo njegov, jer su mu već kazne počele dolaziti, a tu su bili i O.Z. papiri i drugih komitenata. U unakrsnom ispitivanju branioca optuženog, svjedok K.H. je rekao da je bio 8. april kada su oni mijenjali bravu. Rješenja o plaćanju mandatnih kazni zbog toga što nisu predate prijave njegove firme za PDV za decembar 2008. godine i za januar 2009. godine su mu došla u februaru 2009. godine. On je O.Z. odmah javio i ona je zamolila Š.M. da on njemu vodi knjige. Ona je njega zvala i pitala ima li nekog da otvore taj prostor. Ovaj zapisnik što mu je predložila tužiteljica su svi potpisali kada su promijenili bravu. O.Z. je donijela zapisnik i nije mu poznato ko ga je pisao. Njegov posao je bio samo da se izvrši otvaranje prostora i promjena brava. Vidjeli su da su tamo bili njegovi papiri iz 2007. i 2008. godine. To je kasnije prenešeno i O.Z. je to kasnije radila sa knjigovođom.

Na glavnom pretresu pročitani su kao materijalni dokazi tužilaštva Zapisnik o promjeni brave u prostorijama firme „ZOF“ d.o.o Sarajevo od 08.04.2009. godine, zapisnik od 12.04.2009. godine O.Z. o formiranju komisije i sređivanja dokumentacije, te krivična prijava firme „ZOF“ koja je zaprimljena u Kantonalnom tužilaštvu Kantona Sarajevo dana 10.06.2009. godine. Iz Zapisnika o promjeni brave u prostorijama firme „ZOF“ d.o.o Sarajevo od 08.04.2009. godine, proizilazi da je potpisan od strane pet lica kao svjedoka o izuzimanju te dokumentacije iz prostorija „ZOF“-a od 07.04.2009. godine, gdje je osnivač firme O.Z. sa Š.M. i P.E. izvršila popis te dokumentacije. Š.M. i K.H. su potpisali ove dokumente. To su osobe koje su prisustvovala otvaranju prostorija i mijenjanju brave i popisu pismene dokumentacije koja je nađena u prostorijama preduzeća.

Cijeneći provedene dokaze optužbe i odbrane koji su provedeni u dokaznom postupku, pojedinačno i u međusobnoj vezi, sud je pouzdano utvrdio i našao dokazanim da je optuženi G.G. počinio krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi st. 1. KZ FBiH na način opisan u izreci presude, tako što je u periodu od

05.10.2007. godine do 13.03.2009. godine, u Sarajevu, obavljajući posao direktora u privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo, u cilju da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, iskoristio svoj službeni položaj, tako što je raspolagao novčanim sredstvima na transakcijskom računu navedenog privrednog društva broj: ... otvorenog kod "Raiffeisen Bank BiH" d.d. Sarajevo, putem naloga za gotovinsku isplatu na teret društva, navodeći kao svrhu isplate materijalni troškovi, topli obrok ili gotovina, podizao sukcesivno novac u ukupnom iznosu od 106.090,00 KM, pravdajući od toga utrošak sredstava u iznosu od 19.127,81 KM i to: u 2007. godini podigao novac u iznosu od 19.352,69 KM, pravdao 1.607,31 KM; u 2008. godini podigao novac u iznosu od 67.609,50 KM, pravdao 6.485,17 KM; u 2009. godini podigao novac u iznosu od 3.550,00 KM, pravdao 11.035,33 KM; dok je novac u iznosu od 86.962,19 KM zadržao za sebe, nepravdajući njegov utrošak i ne unoseći ga u blagajnu društva, a da bi od osnivača i vlasnika navedenog privrednog društva prikrrio stvarno stanje na transakcijskom računu, sačinjavao je izvode sa izmijenjenim sadržajem elektronskim putem zaprimljenog izvoda "Raiffeisen Bank BiH" d.d. Sarajevo koje je odlagao je i čuvao kao poslovnu dokumentaciju, na koji način je pričinio štetu privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo u ukupnom iznosu od 86.962,19 KM, a sebi pribavio koristi u istom iznosu.

Cijeneći izvedene dokaze od strane optužbe, a što je i nesporno od strane odbrane, sud je utvrdio da je optuženi G.G. kao direktor u privrednom društvu u „ZOF“ d.o.o. Sarajevo imao status odgovorne osobe, čiji je pojam određen članom 2. stav (6) KZ FBiH u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Nesporna je činjenica da je optuženi G.G. bio direktor navedenog preduzeća, što proizilazi iz ugovora o radu zaključenog između optuženog i navedene firme, te iskaza vlasnika firme „ZOF“ d.o.o. Sarajevo svjedoka O.Z., te samog optuženog G.G., ispitanog kao svjedok svoje odbrane, koji nije osporio ovu činjenicu.

Izvedenim dokazima je u potpunosti dokazana činjenica je da optuženi G.G. u periodu od 05.10.2007. godine do 13.03.2009. godine, u Sarajevu, obavljajući posao direktora u privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo, u cilju da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, iskoristio svoj službeni položaj, tako što je raspolagao novčanim sredstvima na transakcijskom računu navedenog privrednog društva broj: ... otvorenog kod "Raiffeisen Bank BiH" d.d. Sarajevo, putem naloga za gotovinsku isplatu na teret društva, navodeći kao svrhu isplate materijalni troškovi, topli obrok ili gotovina, podizao sukcesivno novac u ukupnom iznosu od 106.090,00 KM, pravdajući od toga utrošak sredstava u iznosu od 19.127,81 KM i to: u 2007. godini podigao novac u iznosu od 19.352,69 KM, pravdao 1.607,31 KM; u 2008. godini podigao novac u iznosu od 67.609,50 KM, pravdao 6.485,17 KM; u 2009. godini podigao novac u iznosu od 3.550,00 KM, pravdao 11.035,33 KM; dok je novac u iznosu od 86.962,19 KM zadržao za sebe, nepravdajući njegov utrošak i ne unoseći ga u blagajnu društva, a da bi od osnivača i vlasnika navedenog privrednog društva prikrrio stvarno stanje na transakcijskom računu, sačinjavao je izvode sa izmijenjenim sadržajem elektronskim putem zaprimljenog izvoda "Raiffeisen Bank BiH" d.d. Sarajevo koje je odlagao je i čuvao kao poslovnu dokumentaciju, na koji način je pričinio štetu privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo u ukupnom iznosu od 86.962,19 KM, a sebi pribavio koristi u istom iznosu, kako se optuženom optužnicom kantonalnog tužilaštva stavlja na teret.

Ove utvrđene činjenice nesumnjivo proizilaze iz Nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Hodžić Abida, te iskaza ovog vještaka datog na glavnom pretresu, kao i iskaza saslušanih svjedoka O.Z., P.P., Š.M. i K.H., kao i materijalnih dokaza. Prema nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke Hodžić Abida, optuženi G.G. je kod „Raiffeisen Bank d.d. BiH“ Sarajevo, putem naloga za gotovinsku isplatu, preuzeo novac koji nije provodio kroz blagajnu društva „ZOF“, odnosno nije se zaduživao, a utrošak novca je samo djelimično pravdao kroz račune, iako ih nije proknjižio. To je naknadno učinjeno od strane računovođe nakon što je optuženi napustio društvo „ZOF“, pa je tako za određene iznose optuženi razdužen. Ovaj vještak je utvrdio da je optuženi u spornom periodu u svrhu isplate gotovine, materijalnih troškova i u svrhu toplog obroka ukupno podigao novca u iznosu od 106.090,00 KM, od čega je pravdao samo 19.127,81 KM, a razliku prisvojio u ukupnom iznosu 86.962,19 KM na štetu društva. Vještak odbrane Sahačić Salko je učinio nespornim da je optuženi u tom periodu, putem naloga za isplatu podigao gotov novac u iznosu od 106.090,00 KM sa računa društva, pravdajući od toga po dokumentaciji 19.127,81 KM, naglašavajući da je optuženi poslije napuštanja društva i to u periodu od 26.01.2010. do 10.03.2010. godine uplatio na ime obaveza preduzeća iznos od 30.781,97 KM.

Činjenica je da optuženi G.G. uopšte nije vodio blagajnu, niti je vršio bilo kakva knjiženja, već je neproknjiženu dokumentaciju ostavljao neurednu u poslovnom prostoru, mjenjao je elektronskim putem zaprimljene izvode banke, a zatim nenajavljeno napustio firmu, što dovoljno govori o namjeri optuženog da nezakonito pribavi imovinsku korist, jer je takvo ponašanje optuženog neprimjereno bilo kom uposleniku, a ne njemu kao odgovornom, odnosno direktoru društva. Vještak finansijske struke Abid Hodžić je na glavnom pretresu naveo da se blagajnički izvještaji moraju sačinjavati i predavati na knjiženje svaki dan i to za svaku promjenu, kako to propisano Zakonom o finansijskom i Zakonom o blagajničkom poslovanju. Optuženi G.G. po dokumentaciji, blagajnu praktično nije ni vodio, pa je postupao suprotno ovim propisima, a ne kako je to sam tvrdio da je blagajna vođena uredno. Vraćanje novca društvu „ZOF“ u ime optuženog od strane njegove majke G.N. u iznosu od 30.781,97 KM, je učinjeno kasnije nakon podnošenja krivične prijave protiv G.G. i nakon više urgencija od strane komitenata i banke za svoja potraživanja od „ZOF“-a na kraju kalendarske godine. Na te okolnosti je svjedočila O.Z. na glavnom pretresu, što je samo učinilo nespornim da je u navedenom periodu optuženi prisvojio taj novac, jer zašto bi ga inače vraćao. Stoga je sud ovu činjenicu da je optuženi vratio dio novca, cijenio samo kao olakšavajuću okolnost pri odmjerenju kazne, a ne kao činjenicu koja utiče na kvalifikaciju krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret. Ovakvim radnjama optuženog se stiču objektivna zakonska obilježja krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, koje je optuženi izvršio sa direktnim umišljajem.

Po ocjeni suda, nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Sahačić Salka, kao vještaka odbrane, nije dao potrebna stručna znanja o razjašnjenju spornih činjenica, već odgovarao na određena pravna pitanja. U tom kontekstu, potrebno je navesti da optuženi po osnovu plate za sebe nije mogao podizati gotovinu bez prethodne uplate doprinosa na žiro-račun, kako je to propisano članom 11. Zakona o doprinosima, članom 71. Pravilnika o primjeni zakona o porezu na dohodak, te članom 41. Zakona o porezu na dohodak. Navodi ovog vještaka da nije odobren povrat novca u blagajnu u iznosu od 1.700,00 KM od 17.07.2008. godine i 200,00 KM od 06.02.2009. godine nisu osnovani,

jer je vještak Hodžić Abid je u svom pismenom nalazu pojasnio ove stavke tretirajući ih kao povrate u blagajnu, kao i topli obrok u iznosu od 1.500,00 KM, čija visina je utvrđena prema postojećoj dokumentaciji. Vještak odbrane Sahačić Salko je u svom nalazu naveo kao nesporno da se u momentu ulaska u poslovne prostorije društva od strane osnivača društva i navedenih svjedoka kod optuženog kao direktora nalazilo 35.000,00 KM, koji iznos po ličnom priznanju optuženog pripada firmi. Međutim, ovaj vještak nije naveo navodno davanje novca osnivaču društva O.Z. putem jednostrano potpisanih zabilješki, što je optuženi tvrdio i u sudski spis uložio navedene zabilješke.

Svjedok O.Z. u svom iskazu datom na glavnom pretresu je navela da joj optuženi G.G. nije saopštio namjeru napuštanja firme i da joj se po odlasku nije javljao. Ona nije imala mogućnost bilo kakve komunikacije sa njim, a što je saznala tek kada su neki komitenti od nje zatražili određenu poslovnu dokumentaciju radi uplate PDV-a, tako da je bila primorana da u prisustvu svjedoka uđe u poslovni prostor društva "ZOF" i izvrši kontrolu finansijskog stanja. Na osnovu neposrednog uvida u zatečeno stanje u firmi, a kasnije i angažovanjem računovođe Š.M. i bivšeg knjigovođe društva "ZOF" P.P., O.Z. je utvrdila da je optuženi G.G. podizao sa računa društva gotov novac koji nije pravdao, niti je vršio potrebna knjiženja. Naprotiv, optuženi je brisao izvode zaprimljene elektronskim putem od „Raiffeisen Bank d.d. BiH“, praveći druge koji su se potpuno razlikovali od stvarnih izvoda dobijanih od te banke, pričinivši tako štetu društvu u iznosu od 86.962,19 KM, zbog čega je dana 10.06.2009. godine O.Z. kao osnivač i podnijela krivičnu prijavu protiv optuženog.

Navode svjedoka O.Z., vlasnika firme "ZOF", čiji iskaz je sud smatrao tačnim i vjerodostojnim, jer ničim nije doveden u sumnju, potvrđuju iskazi svjedoka P.P., Š.M. i K.H., obzirom da su svjedoci P.P. i Š.M. kao računovođe naknadno bili angažovani od strane osnivača O.Z. da srede i proknjiže zatečenu dokumentaciju društva "ZOF". Ovi svjedoci su potvrdili da u spornom periodu optuženi nije vršio potrebna knjiženja, te da su tek oni izvršili obračune i sačinili bagajnu, a svjedok K.H. je izjavio da optuženi G.G., nakon što je napustio firmu nije se javljao ni komitentima i da je on bio angažovan od strane društva prilikom mijenjanja brave, odnosno ulaska u poslovne prostorije.

Sud smatra da je iskaz optuženog G.G. u svojstvu svjedoka odbrane na glavnom pretresu u pogledu spornih okolnosti nelogičan i protivrječan utvrđenom činjeničnog stanju, koje proizilazi iz iskaza svjedoka optužbe, a posebno vještačenja od strane vještaka finansijske struke Hodžić Abida. Stoga, sud smatra da je negiranje izvršenja krivičnog djela od strane optuženog neosnovano. Tvrdnje optuženog da je on kao odgovorno lice u navedenom društvu, posao knjigovođe vodio na zakonom propisan način, da je O.Z. redovno obavještavao o svim poslovnim promjenama društva, držeći se pri tom njenih odobrenja i naređenja, te da ju je obavijestio o odlasku na godišnji odmor, kao i komitente, po ocjeni suda nisu dokazane i u suprotnosti su sa provedenim dokazima optužbe, Stoga sud smatra da je iskaz optuženog kao svjedoka, u kojem on iznosi svoju odbranu, usmjeren na izbjegavanje krivične odgovornosti za učinjeno krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti za koje je optužen.

Sud nije prihvatio tačnim navode na glavnom pretresu, kao i iz završne riječi branioca optuženog i optuženog G.G. da iz opisa krivičnog djela koje se stavlja na teret optuženom nema njegovih osnovnih obilježja, te da su dokazi izvedeni od strane tužiteljstva nezakoniti. Odbrana optuženog navodi da je dokaze za vještaka finansijske

struke tužilaštva pripremila oštećena sa svojim saradnicima koji su saslušani kao svjedoci, a da je to kasnije pokriveno nalogima tužitelja, što je po mišljenju odbrane u suprotnosti sa članom 11. ZKP, te sa članovima 78. 74. i 86. ZKP. Na taj način su optuženom, po mišljenju njegovog branioca, uskraćena osnovna prava iz vršenja dužnosti direktora u firmi, kada je nezakonito provaljeno u poslovni prostor privrednog društva, jer direktor kao odgovorno lice, prema Zakonu o privrednim društvima, odgovara za zakonitost rada i za svu dokumentaciju. Ovi navodi kojim se osporava od strane optuženog i njegovog branioca zakonitost pribavljenih dokaza od strane tužilaštva su neosnovani.

Sud nalazi da su dokazi tužilaštva zakonito pribavljeni i da nisu u suprotnosti sa članom 11. ZKP, te sa članovima 78. 74. i 86. ZKP, jer je pravo oštećene kao vlasnika i osnivača društva da i obijanjem otvori svoje prostorije. Ovo pravo vlasnika društva "ZOF" O.Z. nesumnjivo pripada na osnovu odredbi Zakona o osnovnim svojinskopravnim odnosima, kojim je regulisano pravo vlasništva, kao najpotpunijeg stvarnog prava u pogledu upravljanja imovinom u privatnom vlasništvu. Stoga su neosnovani navodi optuženog i njegovog branioca da su ovi dokazi pribavljeni izvršenjem krivičnog djela teške krađe, odnosno provaljivanjem. Ovi dokazi su izuzeti od strane komisije koju je obrazovala vlasnica O.Z., tako da se radi o dokazima koji su pribavljeni na zakonit način, suprotno navodima odbrane optuženog.

Na glavnom pretresu dana 08.10.2014. godine, obzirom da je došlo do ukidanja ranije presude, shodno članu 331. a) tačka 3. ZKP FBiH, provedene su one procesne radnje i sporna pitanja će se raspravljati na koje je ukazao drugostepeni sud u svojoj odluci. U skladu sa uputom u drugostepenoj odluci, kantonalni tužilac je na glavnom pretresu predao sudu kao dokaz Naredbu broj: T09 0 KTPO 009433 09 od 09.03.2012. godine kojom je određeno finansijsko vještačenje po vještaku finansijske struke. Tužilac je obrazložio na glavnom pretresu da je ovom naredbom o vještačenju naloženo vještaku finansijske struke Hodžić Abidu da predmete vještačenja pregleda na mjestu gdje se oni nalaze, u privrednom društvu "ZOF" i Raiffeisen banci, koja je banka i ovjerila fotokopije naloga u koje je vještak izvršio uvid, a koji su po redovnom toku stvari trebale da budu u privrednom društvu ZOF, tako da u konkretnom slučaju vještak nije izuzimao u originalu predmete u smislu člana 78. ZKP FBiH, niti je izdavao potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta.

Tužilac je uložio kao dokaz i podnesak punomoćnika oštećene O.Z., advokata Hadžiomerađić Džeme uz koji se dostavlja dokumentacija Kantonalnom tužilaštvu, a koji je u tužilaštvu zaprimljen 02.02.2012. godine. U ovom podnesku je navedena dokumentacija koju oštećeno privredno društvo "ZOF" dostavlja i obavještava gdje se faktički nalazi sva dokumentacija i određeni broj naloga. Stoga je za samo dio naloga koje je izdalo privredno društvo "ZOF" vještak izvršio uvid u Raiffeisen banci i zatražio ovjerenu fotokopiju tih naloga kojima se faktički pojašnjava finansijske transakcije koje se vide prema izvodu privrednog društva "ZOF" koji su bili dostavljeni u sudski spis.

Na glavnom pretresu dana 04.11.2014. godine, nakon što su naredba za vještačenje po vještaku finansijske struke od 09.03.2012. godine, kao i podnesak punomoćnika oštećene O.Z. dostavljeni na izjašnjenje odbrani, branilac optuženog je osporio naredbu

o vještačenju, navodeći da je ista u suprotnosti sa članom 86. i 113. ZKP FBiH, jer je data vještaku kao nekom istražnom organu da prikuplja dokaze, jer o njoj nije obavješten sudija za prethodni postupak. Sadržaj naredbe koja je data vještaku za vještačenje po mišljenju odbrane nije u skladu sa zakonskom procedurom o naredbi suda banci, što je u suprotnosti sa navedenim članovima ZKP-a. Vještak faktički ne bi mogao imati svojstvo vještaka u postupku ako je on i prikupljao dokaze, osim ako je na osnovu dokumentacije koja mu je dostavljena od banke, a shodno naredbama, dakle i sudije za prethodni postupak i tužilaštva, jer ovdje jasno u članu 2. kaže da može i u hitnim slučajevima tužilaštvo neposredno zatražiti podatke ako to zahtjeva hitnost, obezbjeđenje dokaza itd., ali mora biti upoznat sudija za prethodni postupak i mora donijeti konačno naknadno rješenje u vezi toga.

U vezi ovih navoda odbrane, tužilac se očitovao navodeći da je u konkretnom slučaju finansijska dokumentacija koja je bila predmet vještačenja, dobrovoljno predata i od Raiffeisen banke i od oštećenog Privrednog društva "ZOF", tako da u konkretnom slučaju tužilaštvo nije bilo obavezno u skladu sa odredbama člana 86. ZKP FBiH da traži izuzimanje dokumentacije putem sudije za prethodni postupak, do čega može doći ukoliko neko privredno društvo ne želi da dobrovoljno preda dokumentaciju radi vještačenja. Tačno je da su određeni nalozi nedostajali među mnogobrojnim nalogima i po prirodi vještačenja kod privrednih društava, uobičajena praksa je da vještak, odnosno tužilac ne može svaki nalog i dokumenat unaprijed pribaviti, nego je, kao što je u konkretnom slučaju u naredbi navedeno da vještak izvrši uvid u originalnu dokumentaciju i u Privrednom društvu "ZOF" i u Raiffeisen banci i da uzme eventualno fotokopiju određenog naloga ako nedostaje. Nalozi koji su bili u Raiffeisen banci, a koji su nedostajali u Privrednom društvu "ZOF", su bili nalozi koje je ovo privredno društvo moralo da ima u svojoj dokumentaciji, a to su upravo oni nalozi koje je optuženi svojeručno potpisao i na osnovu kojih je podigao gotovinu. Osim toga, oštećeno društvo je raspolagalo sa originalnim izvodima banke, gdje se vide sve transakcije koje ne bi trebale da budu sporne. Sva ta dokumentacija je dobrovoljno predata tužilaštvu i ne dolazi u obzir primjena odredbe člana 86. ZKP FBiH na koju se poziva odbrana optuženog. Tužilac je u prilog ovim navodima dostavio sudu na glavnom pretresu dopis Raiffeisen banke od 04.10.2011. godine iz kojeg se vidi da je banka dobrovoljno dostavljala potrebnu dokumentaciju koja je neophodna za potrebe istražnog postupka, a uz njega je priložen i Ugovor o kreditu od 26.05.2008. godine između Raiffeisen banke i firme "ZOF" Sarajevo.

Što se tiče navoda optuženog da je propušteno da se u istragu uključi i sudija za prethodni postupak, da donese naredbu u smislu člana 86. ZKP-a, po ocjeni ovog suda taj prigovor nije osnovan, jer se ovaj član zakona odnosi na situaciju kada sud, odnosno sudija za prethodni postupak, a u ciju otkrivanja izvršenja krivičnog djela od strane optuženog, naređuje banci da omogući pristup određenim podacima koji se nalaze u banci, odnosno dokazima. U ovom slučaju se radi o zahtjevu oštećenog privrednog društva "ZOF" da se pristupi prikupljanju dokumentacije. Banka je tu dokumentaciju dobrovoljno preдалa. Na glavnom pretresu u toku postupka je od strane optuženog i njegovog branioca stavljan i prigovor da vlasnica firme ZOF nije imala pravo da obije prostorije u kojima se nalazi Privredno društvo "ZOF". Sud smatra da postupak vlasnice navedene firme, odnosno knjigovodstvene agencije "ZOF", nije protivzakonit, obzirom da se radi o vlasniku firme i omogućavanja ulaska u prostorije u kojoj je ona vlasnik.

Istina, vlasnik firme O.Z. nije posjedovala ključ, pa je bila prisiljena da u prisustvu drugih osoba izvrši obijanje prostorije, što u ovoj situaciji kada su se pojedini komitenti knjigovodstvenog servisa "ZOF" žalili da se ne obavljaju poslovi za koje je ova firma angažovana, te da je jedno vrijeme i optuženi kao njen direktor i jedina zaposlena osoba bio odsutan, a da drugih ključeva nije bilo, sud smatra da ovakav postupak vlasnice firme nije protivpravan.

Što se tiče učešća finansijske policije ili organa MUP-a u otkrivanju ovog krivičnog djela, sud skreće pažnju da je Kantonalno tužilaštvo organ gonjenja koji samostalno odlučuje o gonjenju počinitelja krivičnih djela iz oblasti privrednog kriminala. Takođe, za tu svrhu može angažovati i određene policijske agencije za provođenje zakona, kao što je policija i finansijska policija, ali to nije u obavezi. Tužilaštvo može samostalno na osnovu prijave oštećenih lica postupati i tražiti da se dostavi određena finansijska dokumentacija, što je u ovom slučaju i učinjeno, pa je punomoćnik oštećene, odnosno advokat firme "ZOF" i dostavio takvu dokumentaciju, što se vidi iz podneska koji je takođe priložen kao dokaz uz naredbu za obavljanje finansijskog vještačenja. Prema tome, tužilaštvo je bilo ovlašteno kao samostalan organ, kao organ gonjenja da pribavlja dokumentaciju od oštećenog, da postupa po krivičnoj prijavi oštećenog i na osnovu toga provodi određene radnje u smislu dokazivanja izvršenja krivičnog djela i radnje počinioaca.

Prigovori odbrane isticani tokom postupka u pogledu nezakonitosti pribavljanja dokumentacija koja je bila predmet finansijskog vještačenja, po mišljenju suda su neosnovani. Kantonalno tužilaštvo je u smislu člana 110. ZKP FBiH izdalo pismenu naredbu za finansijsko vještačenje vještaku Hodžić Abidu, a što proizilazi iz uvida u Naredbu broj: T09 0 KTPO 009433 09 od 09.03.2012. godine, koja je kao dokaz dostavljena sudu na glavnom pretresu u ponovljenom postupku od strane tužioca. Tužilaštvo je u ovoj naredbi u smislu člana 114. ZKP FBiH odredilo da vještak izvrši uvid, odnosno pregleda predmet vještačenja, a to je finansijska dokumentacija i to na mjestu gdje se ona nalazi, u spisu tužilaštva, Privrednom društvu "ZOF" i Raifeissen banci, kod koje je ovo privredno društvo imalo transakcijski račun. Sud smatra da tužilaštvo nije bilo u obavezi da u smislu člana 86. ZKP FBiH predlaže sudu da izda naredbu navedenoj banci da dostavlja podatke o bankovnim depozitima i drugim finansijskim transakcijama, odnosno Privrednog društva "ZOF", jer u konkretnom slučaju ovo društvo nije optuženo pravno lice, već oštećeno društvo, čija je dokumentacija predmet vještačenja, a navedena odredba člana 86. ZKP FBiH podrazumjeva dostavljanje takvih podataka samo za optuženu osobu. Takođe, po ocjeni suda tužilaštvo nije bilo u obavezi da zahtijeva pretresanje prostorija ovog oštećenog društva u smislu člana 74. i 78. ZKP FBiH, jer je dokumentacija od strane toga društva dobrovoljno dostavljena i to dio uz krivičnu prijavu, a dio dokumentacije po zahtjevu tužilaštva. Optuženi G.G. se kao direktor i odgovorna osoba u Privrednom društvu "ZOF", te praktično kao jedini zaposleni u tom društvu u vrijeme izvršenja krivičnog djela, nemarno odnosio prema poslovnoj dokumentaciji oštećenog društva "ZOF", pa određeni broj naloga nije ostavio u poslovnim prostorijama.

Po ocjeni suda, nije osnovan prigovor optuženog G.G. iznesen na glavnom pretresu da odredbe Zakona o privrednim društvima ne omogućavaju vlasniku firme da uđe u posjed svoje firme, već da to pravo ima samo direktor kao odgovorno lice, jer je on vlasnik kapitala, a ne imovine, osnovnih sredstava i dokumentacije. Pri tom se optuženi

pozvao na Član 6. Zakona o privrednim društvima u kojem je navedeno da vlasnik privrednog društva sa ograničenom odgovornošću ne odgovara za bilo kakvu štetu ili posljedice koje napravi privredno društvo, osim ako ne postupa sa navedenim osnovnim sredstvima, dokumentacijom i stvarima, kao sa svojom ličnom imovinom. Međutim, odredbe ovog zakona se ne odnose na konkretnu situaciju kada je direktor napustio firmu nakon počinjenog krivičnog djela, pa je pravo vlasnika firme da uđe u posjed firme da izvrši kontrolu njenog poslovanja u situaciji kada se pojavila osnovana sumnja u izvršenje krivičnog djela od strane njenog direktora.

Nesporo je da je od strane kantonalnog tužilaštva naredbom za vještačenje izdatom na osnovu člana 110. ZKP FBiH naloženo vještaku finansijske struke Hodžić Abidu da za naloge, kao i eventualno drugu dokumentaciju koja je potrebna za vještačenje, izvrši uvid u Raiffeisen banci i od iste za potrebe vještačenja uzme fotokopiju tih naloga, odnosno druge finansijske dokumentacije, tako da vještak, suprotno neosnovanim navodima odbrane optuženog, u konkretnom slučaju nije izuzimao originalnu dokumentaciju od banke, niti je izdavao potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, uz napomenu da je ova banka tokom istrage u ovom predmetu dobrovoljno dostavljala po zahtjevu tužilaštva određenu dokumentaciju vezanu za oštećeno društvo. Svi izvodi banke, kao i većina druge finansijske dokumentacije privrednog društva "ZOF" sa evidentnim transakcijama koje se optuženom stavljaju na teret, dostavljeni su kantonalnom tužilaštvu od strane oštećenog privrednog društva, uz podnesak njegovog punomoćnika. Obzirom na zakonske odredbe kojima se uređuju svojinski imovinsko pravni odnosi u pogledu korišćenja, raspolaganja i upravljanja određenim stvarima, kao i na opšte zakonske odredbe o osnivanju i upravljanju društva sa ograničenom odgovornošću, u pogledu ugovorenih obaveza i prava toga društva, te načina imenovanja i odgovornosti njegovog direktora, nesumnjivo proizilazi da je O.Z., kao osnivač i vlasnik društva "ZOF" d.o.o. u datim okolnostima, nakon napuštanja firme od strane optuženog, bila ovlaštena da obijanjem otvori prostorije navedenog društva i izvrši kontrolu rada direktora koga je imenovala, jer ju je optuženi svojom krivicom nužno doveo u takvu situaciju. Iz navedenih razloga, preuzimanje u posjed prostorija firme od strane njenog vlasnika, kao i poslovne dokumentacije društva čiji je vlasnik, radi kontrole poslovanja društva, ne može se po ocjeni suda ocijeniti kao oduzimanje tuđe pokretne stvari, odnosno kao teška krađa, kako su to optuženi i njegova odbrana isticali tokom postupka. Imajući u vidu da se radilo o velikoj količini na gomili nesređene poslovne dokumentacije firme "ZOF" i njenih komitenata za koje je obavljala knjigovodstvene poslove, koja se zbog isključenja struje u poslovnim prostorijama, nije mogla kontrolisati u tim prostorijama, logično je da sređivanje takve dokumentacije i sačinjavanje zapisnika od 17.04.2009. godine obavljalo u stanu vlasnika i osnivača društva. Ova činjenica ne dovodi u sumnju autentičnost i vjerodostojnost izvršene provjere zatečene dokumentacije od strane određene komisije. Navedena dokumentacija je kasnije bila predmet vještačenja od strane vještaka finansijske struke Hodžić Abida i na osnovu koje je vještak sačinio svoj nalaz i mišljenje.

Iz svih naprijed navedenih razloga, sud smatra da je provedeno zakonito finansijsko vještačenje od strane vještaka Hodžić Abida i zakonito pribavljanje dokaza u ovom krivičnom postupku, pa je prigovore optuženog i njegovog branioca kojim se to osporava odbio kao neosnovane.

Izvedenim dokazima, prvenstveno iskazima svjedoka O.Z. i K.H., sud je utvrdio da se okrivljeni nije javljao na telefon, niti je vlasnica firme mogla doći do njega, jer je napustio firmu. Stoga, ulazak O.Z., kao osnivača firme u prostorije firme "ZOF", nakon što je obijena brava ove firme, ne može se smatrati protivpravnim i izvršenjem krivičnog djela, jer je ona vlasnik i osnivač ove firme. Da je tačna tvrdnja optuženog da on nije pobjegao iz firme i da je bio na godišnjem odmoru, postavlja se pitanje iz kojeg razloga je vlasnica firme morala nasilnim putem da uđe u prostorije firme u prisustvu svjedoka. Nasilni ulazak u prostorije firme je izvršen od strane vlasnice firme upravo u cilju utvrđivanja da li je od strane optuženog kao direktora počinjeno krivično djelo, što je kasnije i utvrđeno podnošenjem krivične prijave protiv njega. Optuženi G.G., neobavljajući svoje službene dužnosti koje je imao kao direktor, pribavio je sebi protivpravnu imovinsku korist u ukupnom iznosu 86.962,19 KM na štetu društva "ZOF", čime su se stekla obilježja bića krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, jer iznos pribavljene koristi, odnosno pričinjene štete prelazi 50.000,00 KM. Ovaj iznos je sud utvrdio na osnovu vještačenja od strane vještaka finansijske struke Hodžić Abida, koje je sud prihvatio kao stručno i objektivno, jer ničim nije bilo dovedeno u sumnju. Sud je cijenio i nalaz vještaka finansijske struke angažovanog od strane odbrane Sahačić Salka, ali isti nije prihvatio, obzirom da se vještak upustio u davanje zaključaka koji ne spadaju u finansijsko vještačenje, jer se ovaj vještak upustio i u pravna pitanja, kao što je način ulaska vlasnice oštećene firme u prostorije Društva „ZOF“. Po ocjeni suda, za razliku od vještačenja po vještaku finansijske struke Hodžić Abida, kojeg je sud prihvatio stručnim i objektivnim, jer je njegovo vještačenje obavljeno na osnovu materijalne dokumentacije po finansijskim parametrima, vještačenje od strane vještaka finansijske struke Sahačić Salka, kojeg je angažovala odbrana optuženog, nije doprinijelo utvrđivanju spornih činjenica u domenu finansijskog vještačenja, već je bilo usmjereno na davanje pravnih odgovora na postavljena pravna pitanja odbrane optuženog. Ovaj vještak se u svom vještačenju upuštao u ocjenu zakonitosti ulaska vlasnice firme O.Z. u svoj poslovni prostor, davajući pravna tumačenja, što izlazi iz okvira finansijskog vještačenja.

Sud je izvedenim dokazima, posebno iskazom vještaka finansijske struke Hodžić Abida koji je dao na glavnom pretresu, a kojim je obrazložio svoj pismeni nalaz i mišljenje, u kojem je na nesumnjiv način utvrđena visina štete oštećenom privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo, odnosno protivpravne imovinske koristi koju je pribavio optuženi G.G., na način opisan u izreci presude. Po ocjeni suda, od strane optuženog radi se o činjenju krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, jer je optuženi sa namjerom, odnosno umišljajem, počinio ovo krivično djelo.

Optuženi je zloupotrijebio svoj položaj, odnosno ovlasti koje je imao kao direktor u privrednom društvu "ZOF" d.o.o. Sarajevo, nepravdajući račune i vršio prisvajanje novca, na način opisan u izreci presude. Sve je to utvrdio u svom nalazu i vještak finansijske struke Hodžić Abid koji je dao jasan, pouzdan i vjerodostojan iskaz na te okolnosti, a on je vještačenje dao na osnovu materijalne dokumentacije u spisu i drugih dokaza koje je on imao prilikom davanja svog nalaza i mišljenja. Na ovaj način, obzirom da šteta prelazi odnosno pribavljena korist optuženom u iznosu od 50.000,00 KM, u radnjama optuženog stiču se obilježja kvalifikovanog oblika krivičnog djela

zloropotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. KZ FBiH. Sud je našao da je to krivično djelo dokazano i iskazima saslušanih svjedoka O.Z., Š.M. i K.H., te materijalnim dokazima od strane tužilaštva, dok dokazima odbrane, prvenstveno svjedočenju optuženog G.G. sud nije poklonio vjeru, jer su u suprotnosti sa dokazima optužbe.

Kako se radnja krivičnog djela zloropotrebe službenog položaja pojavljuje u vidu iskorištavanja službenog položaja ili ovlaštenja, jer je optuženi G.G. položaj knjigovodstvenog kontrolora ili njegova ovlaštenja, čineći sa umišljajem inkriminisane radnje, nije obavljao u interesu službe, već radi ostvarivanja svog sopstvenog interesa, te interesa trećeg lica na štetu interesa drugih lica, te da pribavljena imovinska korist prelazi iznos od 50.000,00 KM, u opisanom djelovanju optuženog, stiču se svi elementi bića produženog krivičnog djela zloropotrebe službenog položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH. Stoga je sud za navedeno krivično djelo optuženog G.G. oglasio krivim.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivične sankcije, sud je cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog G.G. cijenio da do sada nije bio osuđivan, da je optuženi počinio krivično djelo u periodu od 05.10.2007. godine do 13.03.2009. godine i da je od izvršenja krivičnog djela protekao relativno duži vremenski period, dok na strani optuženog sud nije našao otežavajućih okolnosti. Cijeneći težinu počinjenog krivičnog djela, da se radi o većem iznosu novca koji je optuženi prisvojio, stepen krivične odgovornosti optuženog, uz navedene olakšavajuće okolnosti, koje je sud smatrao osobito olakšavajućim, sud je primjenio odredbe o ublažavanju kazne ispod propisanog zakonskog minimuma, pa je optuženog G.G. za učinjeno krivično djelo zloropotrebe službenog položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, na osnovu istog zakonskog propisa, primjenom čl. 42, 43, 49, 50. tačka b) i 51. stav (1) tačka b) KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i tri mjeseca. Sud smatra da će izrečena kazna zatvora u navedenom trajanju uticati na optuženog da više ne ponovi krivično djelo, te da će se njenim izricanjem postići svrha generalne prevencije krivičnih djela.

Optuženom G.G. je uz kaznu zatvora, izrečena mjera sigurnosti zabrane obavljanja zvanja, djelatnosti ili dužnosti iz člana 76. KZ FBiH, kojim mu se zabranjuje doticaj sa imovinom ili raspolaganje imovinom privrednih društava u trajanju od dvije godine, računajući od pravosnažnosti presude. Sud je izrekao ovu mjeru, cijeneći i težinu počinjenog krivičnog djela, da se radi o većem iznosu novca koji je prisvojio optuženi, nalazeći da će se na taj način postići svrha mjere sigurnosti koja je izrečena ovom presudom. Ova mjera je izrečena, jer je optuženi počinio krivično djelo u vezi sa imovinom koja mu je bila povjerena ili kojoj je imao pristup zahvaljujući svom pozivu, djelatnosti lili dužnosti, a po ocjeni suda, postoji opasnost da bi takvo obavljanje moglo poticajno djelovati pa počini novo krivično djelo zloropotrebom svog zvanja, djelatnosti lili dužnosti u vezi imovine koja mu je bila povjerena ili kojoj ima pristup.

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH, sud je oštećeno društvo "ZOF" d.o.o. Sarajevo sa imovinsko-pravnim zahtjevom za naknadu štete uputio na parnicu, obzirom da vlasnik ove firme O.Z. nije mogla precizno opredijeliti imovinskopravni zahtjev, pa sud o istom nije mogao odlučivati u pogledu njegove visine. Iznos od 86.962,19 KM

utvrđen od strane vještaka finansijske struke Hodžić Abida predstavlja iznos pribavljene imovinske koristi od strane optuženog izvršenjem ovog krivičnog djela. Međutim, sud nije mogao odlučiti o postavljenom imovinsko pravnom zahtjevu, obzirom da je jedan iznos novca vraćen oštećenoj O.Z. od strane majke optuženog, pa imovinskopravni zahtjev nije precizno postavljen od strane oštećene.

Na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH, sud je obavezao optuženog G.G. da naknadi troškove krivičnog postupka Kantonalnom tužilaštvu Kantona Sarajevo u iznosu od 1.000,00 KM, koji se odnose na troškove nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Hodžić Abida i Kantonalnom sudu u Sarajevu u iznosu od 250,00 KM, od kojih se 150,00 KM odnosi na pristup vještaka finansijske struke Hodžić Abida na glavni pretres i 100,00 KM na sudski paušal, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom izvršenja.

ZAPISNIČAR

Bilić Faketa

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

SUDIJA

Ružić Jasenko

POUKA: Protiv ove presude dozvoljeno je pravo žalbe Vrhovnom sudu Federacije BiH u roku od 15 dana od dana prijema, putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka.